

Štev. 6. in 7.

V Ljubljani, 1. malega srpana 1918.

Leto XIX.

Jutranji izprehod.

In kadar jutro rano me zbudi,
naté se misel mi, dom, oglasi.

Po rosni travi me korak provaja,
epota tvoja čudovita vstaja.

Od vseh strani zveneč udarja spev,
na tebe lije zora zlati sev.

Vrhovi daljnih gor v škrlat kipijo;
cvetovi v jutranji pozdrav dehtijo.

Pšenica se zaziblje v mehki val
in k solncu dviga se od črnih tal.

V vonjivo kito tam se trta vije,
grozd hlastno solnčni ogenj srka, pije.

Čebela se brenčec poganja v svet —
in kamor sede, tam jo čaka med.

Govedo k sočni paši se priklanja,
pastir na orglice poskočno sanja.

Drevesu krona tajno zašumi,
šepeče k listu list in spet molči.

Tam se razgrinja plodovita njiva,
pred zlom molitev varno jo pokriva.

In steze, pota — ali govoré?
Na težko delo stopajo ljudjé.

Pokonci nosi se poštena glava,
v daljavo sinjo vid svobodno plava.

In kadar duša se v ponosu spne,
nepremagljiva volja vanjo vre.

In kamor seže roka, dom ljubeča,
ovenča z zmago jo junaška sreča.

A kam neznaten, majhen, skromen jaz
v tem veličastvu skrijem naj obraz?

Kako in s čim naj moško razodenem,
kar čutim, slutim v srcu preiskrenem?

O, jutro k delu, k delu me budi —
in v srcu, v mislih, dom, si meni ti!

E. Gangl.

